



Srce.

V večerni, trudni čas
se iz temin
prikaže bled obraz
kot prt Veronikin.

Kaj trepetaš in ne veš zakaj?
Saj si pravičnik v zboru ljudi!
Poglej naprej, ozri se nazaj:
krivice v tvojem srcu ni.

Še ni iztekla kri
iz starih ran;
stoletja krvavi
to srce dan na dan.

Že bile so v mraku roké prebodene . . .
Kot péstuje dete mati samó,
tako so držale srce, vse bolnó —
a pravičnik ni našel krivice nobene.

Razpeli so roké
naširoma,
in palo je scé,
kot da je kamen, na tla . . .

Oton Zupančič.